

عنوان مقاله:

جایگاه فضاهای باز در ایجاد حس تعلق به مکان در مجتمع های مسکونی

محل انتشار:

اولین کنفرانس سالانه بین المللی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

احد نژاد ابراهیمی - دانشگاه هنر اسلامی تبریز / دانشکده معماری و شهرسازی

شهریار کریمی - دانشگاه هنر اسلامی تبریز / دانشکده معماری و شهرسازی

خلاصه مقاله:

حس تعلق به مکان یکی از سطوح حس مکان می باشد که در این سطح است نه تنها از نام و نمادهای مکان آگاه است بلکه با مکان احساس بودن در حدی که مشترک داشتنی دارد و در هر موقعیت و فضا به منظور بهره مندی از تداوم حضور انسان در مکان نقش تعیین کننده ای را دارد از بین عوامل کالبدی مقصر بر شکل گیری حس تعلق و دل بستگی به مکان، فضای باز نقش مهمی در ایجاد این حس دارد و هدف این نوشتار مطالعه تاثیر آن در ایجاد حس تعلق به مکان در مسکن معاصر است که به صورت مجتمع های مسکونی و آپارتمان پیشینی هستند. با توجه به اینکه در مسکن سنتی و خانه قدیمی عنصری به نام حیاط وجود داشت و این فضای باز به صورت انحصاری در خدمت یک واحد مسکونی بود. تا حدودی توانسته بود تا این وظیفه را برعهده داشته باشد. هدف این مقاله ارایه مدلی برای نمایش چگونگی استفاده از عنصر فضای باز به عنوان یکی از عوامل کالبدی در ایجاد حس تعلق و در مجتمع های مسکونی و بررسی تطبیقی کیفیت این عنصر در مجتمع های مسکونی جدید با فضای باز خانه های تاریخی در یک نمونه موردی مانند مجتمع مسکونی آسمان تبریز می باشد. اطفال تحقیق این است که چگونه این نیاز به حس تعلق و در واحدهای عمومی در مجتمع های مسکونی پاسخ داده می شود به نظر می رسد با الگوبرداری از کیفیت کالبدی - کارکردی فضاهای باز و حیاط های معماری سنتی مانند فعال بودن فضاهای پشت جداره ها و وحدت بخشی بتوان حس تعلق و مکان را در این فضاها احیا کرد. نتایج تحقیق نشان می دهد که عوامل کالبدی محیط در شکل گیری معنای حس تعلق نقش واسطه را ایفا نموده و عناصر کالبدی در وسط یکی در محیط با همسازی فعالیت ها از طریق تامین و قابلیت انجام آن و دیگری در محیط به عنوان مولفه های فرهنگی و نمادها موثر واقع می گردند.

کلمات کلیدی:

حس تعلق، فضای های باز، حیاط، مجتمع های مسکونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/588232>

